

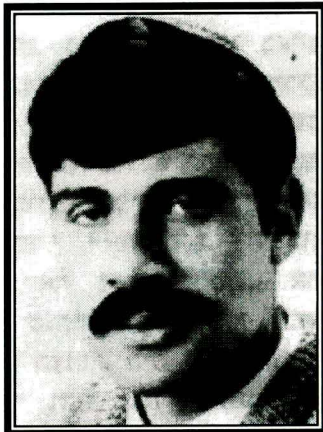


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

רב טוראי יהושע דיאמנט ז"ל



בן טובה-רבקה ואברהם-אבא

נולד בתל-אביב

בתאריך כ"ז בכסלו ת"ש, 9/12/1939

התגורר בבני ברק

התגייס בשנת 1957

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל במלחמת ששת הימים, בירושלים

בתאריך כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 20 קבר: 1

הותיר אחריו הורים ושתי אחיות

בן 27 בנפלו

קורות חיים

בן אברהם-אבא (הכהן) וטובה-רבקה. נולד ביום כ"ז בכסלו ת"ש (9.12.1939) בתל אביב. ההורים, חברי תנועת נוער ציונית בפולין, עלו לארץ בשנת 1936 וביתם היה חדור אהבה למולדת ואת שלושת ילדיהם חינכו ברוח דתית לאומית. בן שנתיים היה יהושע כשהמשפחה עברה לגור בבני ברק. יהושע למד בבית הספר היסודי "יהלום" ברמת גן, המשיך את לימודיו התיכוניים בבית ספר דתי בבני ברק וב"ישיבה" של "בני עקיבא" בכפר הרא"ה. השתייך לתנועת "בני עקיבא" ולחוג בוגרי התנועה של המשמרת הצעירה במפלגה הדתית הלאומית. אחרי שנה אחת של לימודים ב"ישיבה" בכפר הרא"ה נאלץ להפסיק את לימודיו ולהיחלץ לעזרת המשפחה כאשר הורע מצבה הכלכלי. את מקצוע אביו (אריגה) למד תוך שבועיים אבל יחד עם זאת המשיך בלימודיו האכסטרניים. בשנת 1957 גויס לנח"ל יחד עם חבריו לגרעין "אמונים" ואת תקופת ההכשרה עשה בקיבוץ לביא. לאחר מכן נשלח לרכז את סניף "בני עקיבא" בבני ברק. כאשר נגמרה תקופת ההדרכה עבר את האימון המתקדם ביחידת הנח"ל המוצנח וכוחו הגופני הרב עמד לו באימונים הקשים; הוא גם עזר לאחרים להתגבר עליהם עם תום שירותו הסדיר

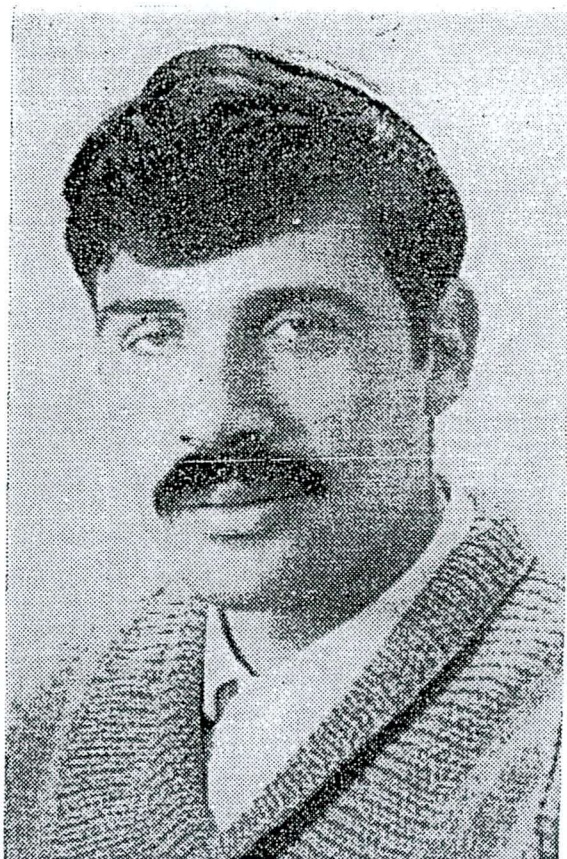


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

היה יוצא למילואים ושירת בחיל הצנחנים. לאחר שירותו היה עובד בבית האריגה כדי לעזור בפרנסת הוריו ובלילות שמע הרצאות באוניברסיטה "בר-אילן" בפקולטה להיסטוריה ולסוציולוגיה. כן ריכז את עבודת המשמרת הצעירה בעיירות הפיתוח וביישובי העולים והתעניין מאוד בנוער העולה. אהבתו הגדולה ביותר היתה לארץ ולנופה ובמרחביה טייל הרבה. לאחר שסיים את הלימודים בבית הספר למורי דרך היה מדריך בטיולים רבים ובעיקר לתלמידי בתי ספר ותנועות נוער ובהדרכתו הדביק את המשתתפים בטיולים באהבת הארץ. בקיץ של שנת 1965 נשלח יהושע על ידי המזכירות העולמית של בני ברק להדריך במחנות קיץ ובסמינר למדריכים של "בני עקיבא" באירופה. היה מעוניין גם בספורט והדריך תלמידי בית ספר בכדורגל. חיבב את הצילום ושקופיותיו היו ליווי של הסבר בטיוליו. בין שאר הדברים הצטיין במשחק השחמט והגיע לכמה הישגים חשובים בנצחו "יריבים" בעלי שם עולם במשחקים סימולטניים (פעם בשנת 1964, כאשר ניצח את אלוף העולם מברית המועצות, ופעם שנייה, בשנת 1966 - את רב האומן מיוגוסלביה) בשנה האחרונה היה מורה ומחנך בגמנסיה "שלווה" בתל אביב ובסמינר למורים בגבעת וושינגטון. כשם שהיה בן נאמן להוריו היה חבר טוב לחבריו ומורה ומדריך מסור לחניכיו. הוא למד בכיתות הגבוהות את לימודי התנ"ך, ההיסטוריה, הסוציולוגיה והאזרחות. השתתף במלחמת ששת הימים ונפל בקרב שנערך בשיך-ג'ראח בירושלים הבירה ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), הוא היום השני לקרבות. לפני נפלו אמר לאחד מחבריו לנשק כי אם לא ישוב יאמר להוריו שלא יצטערו מפני שהוא שמח שניתנה לו הזכות להילחם על שחרור ירושלים. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. סניף בני ברק של ארגון "בני עקיבא" כתב ספר תורה על שמו והכניס אותו לבית הכנסת של הסניף במקום. פינה מיוחדת על שמו ולזכרו נקבעה בספריית האוניברסיטה "בר-אילן". באוגוסט 1968 נערכה לזכרו תחרות שחמט. בבטאונה של אוניברסיטת "בר-אילן" הועלה זכרו. ברבעונם של מורי בתי הספר העל יסודיים "מעלות" הובאה רשימה עליו. בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הובאו תולדותיו ופרשת קרבו האחרון. זכרו הועלה בספר "במעלות גיבורים", בעריכת ישראל ארליך, ועמודים מספר הוקדשו לדמותו. ספר בשם "יהושע" הוצא לאור על ידי חבריו לגרעין "אמונים" של "בני-עקיבא". בכרך ד' של "גילוי אש", ילקוט עזבונם של הבנים שנפלו במערכות ישראל, הובא מעזבונו.



יהושע דיאמנט

נשמה של איש-חזון

„אם לא אשוב — תגידו להורי שלא יצטערו, מפני שאני שמח שניתנה לי הזכות להלחם על שחרור ירושלים“ — זו היתה צוואתו של יהושע דיאמנט, בחור וטוב, מצעירי בני-ברק הדתית-לאומית, שנפל בשערי ירושלים, בהלחמו על שחרורה. „אם לא אשוב“ — יהושע דיאמנט לא שב לבית-הוריו, לא שב לארשתו, לא שב לתנועת „בני עקיבא“ בה פעל, לא שב ל„גרעינים המשימתיים“ של המשמרת-הצעירה במפד”ל אותם ריכז. הוא לא שב — הוא נפל בפרוץ הצנחנים לכיבוש ירושלים, וחבריו לנשק זוכרים רק לספר את דבריו האחרונים: „אם לא אשוב — תגידו להורי שלא יצטערו, מפני שאני שמח שניתנה לי הזכות להלחם על שחרור ירושלים“.

מהיכן היו לו, ליהושע דיאמנט, עוז-הרוח ותעצומות-הנפש לצאת שמה לקראת מוות, שציפה לו בקרב הקשה לכיבוש ירושלים?

יהושע דיאמנט נולד בתל-אביב בשנת תרצ"ט (1939), אך כל גידולו וחינוכו עברו עליו בבני-ברק. כאן שאב מלוא-חפניו דת ודעת, מסירות-נפש ופעילות בכל רמ"ח ושס"ה שלו. אין לך אלא לפגוש באחד מידידיו או באחד מחניכיו בתנועת הנוער הדתית-לאומית — ולא תמלא אונך משמוע דברי תהילה ושבח על יהושע דיאמנט, גבה-הקומה ושופע החיוך, מלא וגדוש בידעיותיו בעת שיחותיו עם חבריו ובעת הדרכתו לחניכיו, פעיל בכל ענין שמצאו ראוי ומיטיב לזולת. אך מהיכן שאב הוא את עוז הרוח לצאת שמח לקראת קרב עקוב-מדם בשערי ירושלים?

באנו לבני-ברק כדי לשוחח עם הוריו של יהושע דיאמנט. בטרם נעלה במעלות הרעועות המובילות אל בית ההורים הישן, פגשנו בשנים מחבריו בתנועתו. כאשר פתחנו בשיחה על יהושע דיאמנט חברים — ראו הם עצמם זעירים מכדי להביע דעה אודותיו. תוך בקשה שלא יוזכר שמם, הצניעו עצמם בקטעי דברים על חברים, אותו רואים הם גבוה משכמו ומעלה על כל שסבב אותם בחברתם. אמרו השנים במקוטעין:

— מעולם לא תיארנו לעצמנו שיבוא יום ונצטרך לשוחח אודות יהושע שאינו קיים עוד. הוא היה יקר ואהוב על כולנו, כל חבריו שסבבו אותו בבני-עקיבא, במשמרת-הצעירה, באוניברסיטת בר-אילן. לאמיתו של דבר כאשר רק תזכיר את השם „יהושע דיאמנט“ לאלו שהכירוהו — וכבר הגדת הכל; בכך היית מביע את מלוא האהבה שרחשנו לו, את כל האמונה שהאמנו בו, וכל תוספת מילים אך מגבילה את תיאור אישיותו, שהיתה רחבת-לב, נערצה ואהובה. מעניין, תכונה היתה בו שהיתה ניגוד לדמותו התמירה והמצוקה: הוא היה חביב ומלבב, חיוך רחב על פניו — ולבבו פתוח לשיחה. כך היה בין חניכי תנועתו, וכך גם היה בעת למודיו באוניברסיטת בר-אילן, בעת הכנותיו לסמיכות ב. א. כך גם היה בעת שיצא בדרכו האחרונה — מגויס.

בית דל קדמנו. בית הוריו של יהושע דיאמנט. כל שעלינו במדרגות וקרבנו לפתח, הרגשנו בכאב המרוכז כאן. מבטי שכנים ליוונו.

כג, מאז נפל יהושע — רבים הם הורים הפוקדים את הבית. רעתה — מטען רב של כאב ואלמון מרוכזים בדירה קטנה וצנועה אחת. האב — הוא אינו בבית. ר' אברהם דיאמנט איש חולה הוא. הלך לקופת-חולים, משם למנחה-מערב — הוא האומר "קדיש" מאז נפל בנו. פגשנו באם, מרת טובה דיאמנט. אשה מלאת כאב ומחלה. היא שכבה במיטתה, חולה במחלת אסטמה קשה, טועמת מפעם-לפעם מבקבוקי הרפואות הניצבים על כסא סמוך. תוך שהיא גונחת מלבה, משתעלת וטועמת מן הרפואות, ספרה לנו אמו של יהושע דיאמנט:

— עלינו ארצה מפולין בסוף שנת 1935. צעירים היינו אז, ולא עברו ימים רבים מאז נשואינו. בעלי היה אז פעיל בארגון הנוער הציוני בעירנו, זדונסקא-וולא הסמוכה ללודז'. עוד קודם נשואינו היה מרכז מחשבתנו — ארץ-ישראל, מחשבות שגברו מיום-ליום. לאחר נישואינו גלינו תכניותינו להורינו: אנו מתכננים עלייתנו לארץ-ישראל. הורי וגם הורי בעלי התנגדו לכך. פולין פרוחה אז בכלכלתה, ואיזור לודז' שפע פרנסה ליהודים — מה יעשו צעירים חסרי-נסיון בארץ-ישראל? אבל עלינו ארצה. נתיישבו תחילה בתל-אביב, אך לתות האוויר בעיר הגדולה הסמוכה לים הזיקה לבריאותי. לאחר הולדת שלושת ילדינו: שרה, יהושע ושושנה — עקרנו לבני-ברק, בה יושבים אנו זה עשרים-ושש שנים. יהושע בני — מה יכולה לספר לך אם שכולה על בנה? כל שאני יודעת טמון עמוק-עמוק בלבבי החולה והכואב. אני יודעת שלא אוכל להחזיק מעמד, אמהר ללכת אחריו. שעות רבות עוברות עלי כשאני שוכבת יחידה בבית, מרותקת למיטת-חליי — וכל המחשבות קדושות ליהושע. גם אביר-בעלי חלה מאז נפל יהושע. הוא היה לנו יותר מאשר בן — הוא היה לנו כאב. במשך שלוש שנים נעדרתי מן הבית, לרגל מחלתי, ושהיתי בגדרה. אז היו רק בעלי ויהושע בננו בבית. לא זזה יד האב מיד הבן. ועכשיו — אני, יהושע, יהושע, יהושע.

יצאנו את הבית. ברדתנו מן המדרגות רדפה אותנו דמות האם החולה, השכולה, הגונחת מלבה החולה. עד-שעזבנו את הסימטה

הצרה בכניסה לבני-ברק, עוד רדפה אותנו הקריאה מלוות הדמעות
והגניחות, שיצאה מפי האם החולה: יהושע, יהושע, יהושע.

רק עתה נודע כמה פעל

בבית-הספר החקלאי מקוה-ישראל פגשנו בגברת שרה שריר. כאן
יושבת היא עם בעלה ישראל שריר, ושני ילדיהם. כאן הם משמשים
מורים ומדריכים, לתלמידי הסקטור הדתי בבית-הספר החקלאי. גברת
שרה שריר היא אחותו הבכירה של יהושע דיאמנט, הי"ד; האחות
הצעירה, שושנה רותנברג, יושבת עם משפחתה בכפר-חב"ד. תיק
עור שחור נתון בידה של הגב' שריר, כאן מרוכז החומר בכתב
שנותר משל אחיה הקדוש, שנפל מול חומות העיר-העתיקה בירושלים.
מספרת לנו הגב' שריר:

— יהושע למד בבית הספר היסודי ברמת-גן; המשיך בבית הספר
התיכון-הדתי בבני-ברק, והשלים לימודיו בישיבת בני-עקיבא בכפר-
הרא"ה. קשיים כלכליים רבים עמדו בדרך לימודיו התיכוניים,
ויהושע היה מוותר לי. לאחר זמן החל עובד, כדי לסייע בכלכלת
הבית, גם עזר לאבא בבית-מלאכה קטן לטכסטיל שהקים אבי בבני-
ברק. אותן שנים למד בגימנסיה-ערב של בני עקיבא. כאשר בגר
והגיע מועד גיוסו לצבא — התגייס לנח"ל עם גרעינו בבני-עקיבא,
גרעין "אמונים". חניך בני-עקיבא היה פעיל בסניפו, מרבה בטיולים
ובסיורים בארץ, מתחבב על חבריו. תוך כדי שרות בצבא התנדב
ליחידת נח"ל מוצנח. תקופה קצרה שהה בשירות באחד המשקים
הדתיים, לאחר מכן נתמנה כ"קומונאר" — מרכז סניף בני-עקיבא
בבני-ברק. הוא השלים תקופת שירותו, למד אף בבית-ספר למורי-
דרך — ושוחרר. את פעילותו בין הנוער לא הפסיק, אלא העמיס
על עצמו עול למודים: למד באוניברסיטת בראילן סוציולוגיה
והיסטוריה. הקיץ עמד להבחן לקראת התואר-הראשון ב. א. והחל
כבר מתכונן לתואר מ.א.

גב' שריר מפסיקה דבריה. מחטטת בתיק, קוראה במכתבי אחיה, בגלויות ששלח ממקומות שירותו הצבאי. תוך כדי קריאה נקוות עיניה דמעות. היא מוציאה תמונה של יהושע דיאמנט, מסתכלת בה רגעים ארוכים. שני ילדיה הרכים קרבים אליה, פולטים: „זהו דוד יהושע...“ לאחר שעה קלה ממשיכה גב' שריר בדבריה:

— פעילותו בבני־עקיבא ובמשמרת־הצעירה היא מסכת ארוכה. רצופה פעולה עירנית. אף אנו, בני משפחתנו, לא ידענו על כל שפעל והפעיל. רק עתה — לאחר נפילתו — באים ידידיו ומכריו, ומספרים לנו על שטחי פעולה שונים, במעגלים שונים של ענינים ואנשים — בהם נתגלתה דמותו הקורנת של יהושע. רבים מן הדברים אף הפתיעו אותנו. עניו היה יהושע, לא התפאר, גם לא דאג שמאמרים רבים שכתב יישאר מהם העתק בתיקו. לפני כשנה פרסם יהושע מאמר בעתון יומי, בו קרא לנוער הדתי המשובח — לצאת ליישובי עולים ולעיירות פתוח, כדי להרים את משא קליטתם של העולים הצעירים. היתה זו למעשה קריאה שקדמו לה פעולות: בהיותו מרכז סניף בני־עקיבא בבני־ברק — אימץ הוא וחבריו את סניף בני־עקיבא בעיירת־העולים שדרות. הוא לא התפאר בכך. גם על כך נודע לנו מחבריו, להם הסביר כי פעולות מעין אלה נותנות תוכן לחייהם ומוציאות אותם מן השגרה האפורה.

משתתקת שנית גב' שריר. קשה עליה השיחה. בעודה מחזיקה בידה את תמונת אחיה — אומרת היא:

— תמונה זו אינה מספרת על דמותו האמיתית של יהושע. הוא לא הרצין כל־כך את פניו, תמיד היה שפוף על פניו חיוך מלבב והיתה לו תכונת־נפש מיוחדת לקרבה לאנשים, אף בוגרים ממנו, אף שהקימו כבר משפחות. זאת ועוד: גבה־קומה היה, רחב־גרם, כולו אומר בטחון; ובנפשו שכנה נשמה של איש חזון, עדינות נפש. לפעמים נדמה היה כי הוא שובב עליו, מחבב מעשה הרפתקנות, עורך טיולים ללא־תכנון ואף מסתכן, אך לאחר מחשבת והסתכלות נתגלתה דמותו האמיתית: עדין ורך, עניו וממעט להבליט עצמו. תוך ראיית הסובב אותו בתנועתו ראה צורך לארגן את „הגרעינים



יהושע מנצח את גריגוריץ, אלוף יוגוסלביה בשח־מט

המשימתיים" במשמרת הצעירה שאימצו ישובי עולים, שהו בהם בימי שבתות והדריכום בדרך טובים. מתוך אותה מגמה אף נשלח להדריך צעירים ונוער בסמינרים של בני־עקיבא בצרפת ובהולאנד, בהם קירב נוער מקומי לרעיון התנועה, לדרכה, להכנה לעלייה ארצה. על צניעותו אעיד אחד הדברים הבאים, שסיפר לי חברו הטוב: חבר טוב זה יודע הרבה אודות יהושע, והנה הופתע גם הוא לשמוע אודותיו דבר, שהתפלא כי לא ידע עליו עובר לעשייתו. הוא לא ידע כי יהושע ניצח שני אלופי ארצות במשחק שח־מט סימולטאני, את סניסלו, אלוף ברית־המועצות, ואת גריגוריץ, אלוף יוגוסלביה. המשחקים נערכו באוניברסיטת בר־אילן, ויהושע לא סיפר על נצחונו. לאחר מכן, כאשר הגידו לו כי הדבר נודע, הפטיר: "הנה, אראה לך איך עשיתי זאת. כך, קוקא לא שיחקתי כל־כך טוב. הוא כנראה לא שם לבו, וניצחתי אותו". ועוד: כשם שפעיל היה בין בוגרי בתי הספר היסודיים ומכוונם להמשיך לימודיהם בישיבות התיכונות — כן הטיל על שכמו את עול הלמודים באוניברסיטת בר־אילן, במלוא הרצינות ובמלוא המחשבה, בלוא להוציא שעות

לריק, שקד ולמד, שקד והתכונן לבחינות. והוא לא זכה. יהושע —
נפל בשערי ירושלים.

רוצים להאמין שיהיה טוב

כשבועיים ימים כבר עברו מאז טיפס חייל-מקשר על המדרגות
הרעועות ברחוב בנימין מינוץ בבני-ברק והביא את "צו הקריאה"
ליהושע דיאמנט. יהושע שקרב אז לגיל כ"ח, לבש את מדיו,
נטל עמו את תפיליו, אמר שלום להוריו, חיוק את כיפתו הסרוגה
על רעמת שערותיו השחורות — ורץ. לאן? כן, בטרם יתיצב עם
גדוד הצנחנים שלנו, עליו עוד לאמר שלום לארושתו. — והלאה
אל גדודו.

ימי המתיחות ארכו. גדודי הצנחנים רבצו במקום ריכוזם. הוניחו
את הבגדים שהביאו מבתיהם, לבשו את החאקי המנומר, וסבבו
כשכלי נשק בידיהם. שעות האימונים גם הם עברו אט-אט, שעות
המנוחה והפנאי ארכו עד בוש. לאחר עשרה ימי אמונים הועבר
גדוד הצנחנים אל מקום-ריכוז חדש. הצנחנים סבבו עם נשקם,
ועם טראנזיסטורים, האזינו לחדשות המביעות מתיחות ללא גבול.
ציפו לקריאת זינוק, עליה במטוס, צניחה בשטח האוייב — וכיבוש.
בין הצנחנים היתה גם קבוצת חיילים דתיים, ביניהם בלטה דמותו
הגבוהה והחסונה של יהושע דיאמנט. בשעות הפנאי היו החיילים
הדתיים יושבים בצותא, משוחחים. יהושע דיאמנט היה אז פותח
בשיר-פסוק: "המעביר בניו בין גזרי ים-סוף, את רודפיהם ואת
שונאיהם בתהומות טיבע..." כאשר נדם השיר-הפסוק מפי החיילים,
נשמע הוא שוב לפתע מפי יהושע דיאמנט: "המעביר בניו בין גזרי
ים-סוף.. את רודפיהם ואת שונאיהם בתהומות טיבע..."

בשעות הפנאי ישב יהושע וכחב מכתבים וגלויות — להוריו,
לאחיותיו, לארושתו ולחבריו. באחת הגלויות כתב יהושע דיאמנט:

● "...אי-שם בלב מקנן משהו, שהעולם החיצוני של כולנו משמש
לו כסות, התפרקות ובריחה ממנו. אין זה פחד ואף לא חשש. אנו

מצפים ומקווים לטוב, ורוצים מאוד להאמין שאכן יהיה טוב, אך
אנו רוצים להיאבק עליה, להילחם. לא שאני מוצא סביבי אנשים
צמאי־דם ושואפי־קרבות; אדרבא, כולנו כאן אבות, בעלים, אחים,
בנים אוהבים ונאהבים, המצפים בכל לבם לשוב ולהיות כאלה,
ובטוחים שהדרך הקרובה, הקצרה והבטוחה מובילה מול אשו של
אוייב ומתנכל, שחוצפתו גוברת והולכת, יש לי הרגשה משונה
בימים אלה, הרגשה שהגיעה לשיא בשבת האחרונה. הרגשה שאנו
עומדים לפני שעה גדולה, ולפני רגע גדול שיש להתכונן אליו.
להתכונן פירושו להיות אדם טוב יותר, הגון יותר, ואולי גם טהור
יותר. זהו גם הסיכוי להיות חייל טוב ונועז יותר. להיות בחברת
האנשים הנהדרים שנמצאים כאן סביבי — זוהי תחושה של כח
ואמונה. יש על מי לסמוך, ויש על מה לסמוך. וה' בודאי יעזור.

ראיתם מימיכם חיילים בעלי דמות מעין זו? חיילים־של־קרב, צנחנים
ערב מלחמה, שידברו ויכתבו אודות הכנה להיות „אדם טוב יותר,
הגון יותר, טהור יותר“. חבריו לקרבות שהתחוללו אז מספרים,
כי בימי הכוננות, לאחר אחת משיחות המפקדים — יצא יהושע
דיאמנט מגדרו מרוב סיפוק. המפקד אמר כי „החיילים המצטיינים
בגבורתם בקרב — הם בדרך כלל הנרתעים ממעשי אכזריות שלא
לצורך“. יהושע ראה בדבריו המפקד־בעל־הנסיון — סמוכין לדעותיו:
החייל הטוב מטפח את המוסר שבלבבו: עליו להיות אדם טוב יותר,
הגון יותר, טהור יותר.

ואז פרצו הקרבות. את הפסוק „המעביר בניו בין גזרי ים־סוף“
חדל יהושע לשיר. גודדי הצנחנים לא הוטסו ולא צנחו בדרום על
גבול מצרים. היתה זו שעתם הגדולה: הם הועברו לירושלים.

בטרם יעלה השחר של כ"ז באייר — והקרבות נתחוללו בצפונה
של ירושלים. עברו כבר את שער מנדלבונים, עמדו לכבוש את שער
שכם. בדרך ניצבת בדממה השכונה האמריקאית. אך הדממה מתעוררת
לאש־תופת, כשאך נכנסים הצנחנים. אש תופת, והצנחנים מתקדמים.
עוד מעט קט והם יכבשו את היעד — ויכנסו לעיר־דוד. והנה —
מסמטה צרה אחת, סמטה עלובה ללא־דמות וללא עמדה — נתזת

אש חזקה: נתבצרו בה לגיונרים המצליחים לעצור בעד התקדמות הצנחנים. המפקדים רצים בראש אנשיהם. רבים נופלים. והנה — יהושע דיאמנט, מפקד כיתת צנחנים, מנסה לעבור.

הוא נפל.

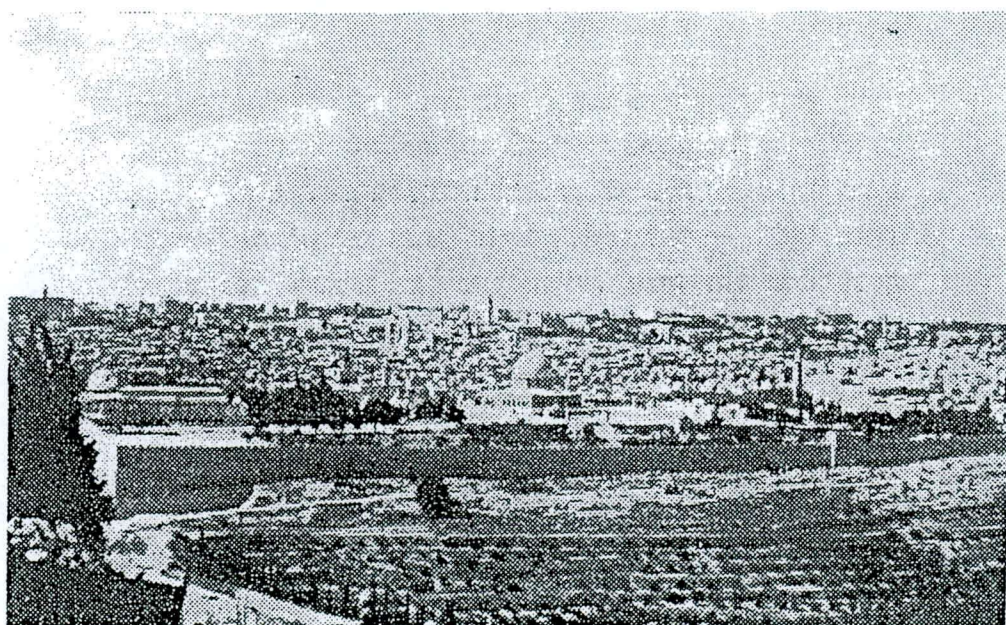
מספרת לנו אחותו, הגב' שרה שריר:

— אחי נולד ב־כ"ז בכסלו שנת תרצ"ט בתל-אביב, ונפל ב־כ"ז באייר תשכ"ז. חבריב שפגשתי לאחר נפילתו סיפרו לי על אומץ לבו. אף לא ממשימה אחת ניסה להתחמק, לא שלח זולתו. הלך בראש אנשיו. כאשר הגיעה אלינו הידיעה על נפילתו — הוכינו בהלם. יהושע נפל. ארושתו לא יכלה להרגע: אביה נפל בכפר-עציון, בעת מלחמת הקוממיות — ועכשיו ארושה. יהושע. ועוד — בירושלים נערכה אזכרה לצנחנים שנפלו. הייתי שם. לא הסרתי עיני מהורי השכולים — עכשיו אני גאה עליהם, על התנהגותם. היו שם הורים שכולים, אבות ואמהות, שבכו בקול: „אני רוצה את בני, אני רוצה את בני“. ראיתי את אבי נופל על שכם אב אחד, אף הוא שכול מבנו, והם בוכים יחדיו; לאחר-מכן — החל אבי לנחם את עמיתו. אני גאה על אבי. איך יכול הוא לעמוד באסון?! בדרך חזרה מירושלים, מצאתי את פתרון עמידתו של אבי. הוא אמר לאמי:

— זהו הבן שנתן לנו כבוד. הוא נפל עם נשק בידו.

דאז ניגש אלינו חברו של יהושע, שנלחם עמו יד-ביד, וסיפר את הדברים האחרונים ששמע מפיו. יהושע אמר לו:

— אם לא אשוב — תגידו להורי שלא יצטערו, מפני שאני שמח שניתנה לי הזכות להלחם על שחרור ירושלים...



אם לא אשוב — תגידו להורי שלא יצטערו, מפני
שאני שמח שניתנה לי הזכות להלחם על שחרור ירושלים.